

ДАНИЕЛ КОУЛ

ТВОЯТ ПОСЛЕДЕН ДЕН

„Каж ми тогава, ако ти си Дяволът, какъв съм аз?“

ПРОЛОГ

Понеделник, 24 май 2010 г.

Саманта Бойд се провря под паянтовата полицейска бариера и погледна статуята на Темида, извисяваща се върху купола на печално известната съдебна сграда „Олд Бейли“ в Лондон. Сега в този символ на силата и честността тя видя само една разочарована и отчаяна жена, канеща се да се хвърли от покрива на паважа отдолу. Съвсем уместно превръзката, закриваща очите на двойничките ѝ по целия свят, тук беше изпусната – защото е твърде наивно да очакваш „сляпо правосъдие“, особено когато са замесени расизъм и полицейска корупция.

Околните улици и станции на метрото бяха затворени заради тълпата журналисти, окупирали района и превърнали тази луксозна част на централен Лондон в абсурден катун на средната класа. От затрупаната с боклуци земя празни опаковки гордо рекламираха „Маркс енд Спенсър“ и „Прет а манже“. Някой сгъваше дизайнерски спален чувал, друг бръмчеше с портативна машинка за бръснене, а един мъж с невзрачна походна ютия напразно се опитваше да заличи уликите, че е спал с риза и вратовръзка.

Саманта плахо си пробиваше път през тълпата. Закъсняваше и от шестминутното бързо ходене от „Чансри Лейн“ дотук вече се беше запотила, а платиненорусата ѝ коса упорито се опитваше да се освободи от шнолата, с която я бе защипала в опит да си придаде по-спретнат вид. Репортерите бяха набелязали участниците в процеса още от първия ден. Сега, след четиресет и шест дни, снимката ѝ можеше да се види сигурно във всеки по-важен вестник по света. Даже веднъж се принуди да извика полиция, след като един упорит репортер я проследи до дома ѝ в Кенсингтън и отказа да си тръгне. За да избегне други неприятни контакти, сега вървеше бързо и с наведена глава.

През кръстовището на улица „Нюгейт“ преминаваха две криволичещи опашки, започващи от недостатъчните на брой химически тоалетни от едната страна и пръкналото се наскоро кафене „Старбъкс“, от другата. След като за момент се оказа хваната в потока от хора, сновящи постоянно между двете, тя се насочи към полицаите, охраняващи по-спокойния вход на съда. Без да иска, мина през кадъра на един от десетките снимачни екипи, правещи репортажи от мястото, и някаква дребна жена извика нещо гневно на японски.

„Последен ден“ – напомни си Саманта в пороя от неразбираеми ругатни. Още осем часа и животът ѝ отново щеше да бъде нормален.

На вратата един полицай, чието лице не ѝ беше познато, поиска документите ѝ, преди да я прекара през добре познатата вече процедура – да заключи личните си вещи в шкафче, да обяснява, че венчалната ѝ халка не може да излезе от пръста, когато скенерът за метал се включи, да се притеснява от петната пот под мишниците, докато я претърсват, и после да продължи по голите коридори, за да се присъедини към другите единайсет съдебни заседатели на опашката за хладко нескафе.

Заради огромния медиен интерес по целия свят и случката в дома на Саманта властите бяха взели безпрецедентното решение да настанят съдебните заседатели отделно и това възбуди силно обществено недоволство, след като сметката за хотел достигна десетки хиляди лири от парите на данъкоплатците. След почти два месеца заедно сутрешните разговори се състояха главно от оплаквания от неудобни кревати, еднообразни менюта и липсата на най-скъпите за един човек неща – съпруги, деца, възможност да гледат последния сезон на „Изгубени“.

Когато приставът най-сетне дойде да ги извика, безсмисленото бърборене се смени с тягостна тишина. Председателят на съдебните заседатели, възрастен мъж на име Стенли – когото другите бяха избрали вероятно по единствената причина, че приличаше на магьосника Гандалф – бавно се изправи и ги поведе.

Може би една от най-известните съдебни зали в света, Зала 1 бе запазена само за най-сериозните криминални дела. Именно тук такива зловещи знаменитости като Крипън Сътклиф и Денис Нилсън бяха заставали на подсъдимата скамейка, за да отговарят за тежките си грехове. Изкуствената светлина, проникваща през голям панел от матово стъкло на тавана, озаряваше тъмната дървена облицовка и зелените кожени тапицерии.

Когато се настани на обичайното си място на първия ред в отделението за съдебните заседатели, от по-близката до подсъдимата скамейка страна, Саманта се притесни, че бялата ѝ рокля, шита собствено ръчно от нея, може би е малко къса. Затова постави папката с документи по делото в скута си – за голямо разочарование на похотливия старец, който за малко не прегази хората първия ден, за да седне до нея.

За разлика от съдебните зали, познати от американските филми, където елегантно облеченият подсъдим сяда на една маса със защитниците си, в „Олд Бейли“ той заставаше сам срещу страховитата зала. Малките, но набиващи се на очи стъклени прегради около издигнатата подсъдима скамейка допълнително засилваха усещането, че намиращият се зад тях представлява сериозна заплаха за останалите хора в помещението.

Виновен до доказване на противното.

Срещу мястото на подсъдимия, отляво на Саманта, беше съдийският подиум. Мечът със златна дръжка от кралския герб висеше точно над централния стол – който единствен бе останал празен през целия процес. Приставът, защитата и обвинението заемаха центъра на залата, а балконът горе, на отсрещната стена, беше претъпкан със зяпачи с трескави или изцъклени погледи, пренощували на улицата, за да си осигурят място в заключителната сесия на това невероятно дело. В дъното на залата, на забравените пейки под балкона, сядаха различни лица, имащи една или друга връзка с процеса: експерти, които адвокатите можеха, но вероятно нямаше да призават; разни съдебни служители и разбира се, полицаят, извършил ареста и играещ централна роля в голямата полемика – детектив Уилям Оливър Лейтън-Фокс по прякор Вълка.

Той бе присъствал на абсолютно всяко заседание през четиресет и шестте дни на процеса. Часове наред седеше втренчен с хладни очи в подсъдимия от мястото си до самия изход. Добре сложен, със загоряло лице и хлътнали сини очи, изглеждаше около четиресетте. Саманта смяташе, че дори би могъл да бъде привлекателен, ако нямаше вид, сякаш не е спал месеци наред и носи цялото бреме на света върху плещите си – макар че, в интерес на истината, това си беше точно така.

Изпепеляващия, както го бяха кръстили журналистите, бе станал най-масовият сериен убиец в историята на Лондон. С двайсет и седем жертви за двайсет и седем дни, всичките – проститутки между четиринайсет и шестнайсет години, той привлече в още по-голяма степен вниманието на зле информирани маси, защото разкриваше жестоката действителност за случващото се на

собствените им улици. Повечето жертви бяха открити все още в пламъци, силно упоени и изгорени живи, а огънят заличаваше евентуалните улики. Изведнъж убийствата спряха, което постави властите в шах и без нито един сериозен заподозрян. Столичната полиция бе подложена на жестоки критики по време на разследването, че бездейства, докато невинни момичета умират, но неочаквано, осемнайсет дни след последното убийство, Вълка извърши арест.

Мъжът на подсъдимата скамейка беше Нагиб Халид, британски мюсюлманин сунит от пакистански произход, работещ като шофьор на такси. Живеел сам и имал предишни арести за дребни палежи. Когато данните от ДНК анализа, свързващи три от жертвите с проби от задната седалка на таксито му, заедно с уличаващите показания на Вълка бяха представени пред съда, казусът изглеждаше решен. Но после всичко започна да се разпада.

Появиха се алибита, противоречащи на докладите от проследяването, представени от детектива и неговия екип. Обвинения за издевателства и заплахи, докато Халид е бил в ареста. Противоречиви улики подсказваха, че ДНК от обгорени останки не може да се приеме за надеждно доказателство в съда. И накрая, за най-голяма радост на защитата, от вътрешния отдел на Столичната полиция разпространиха писмо, което бяха получили по-рано. Изпратено от анонимен полицейски служител няколко дни преди последното убийство, то изразяваше загриженост относно начина, по който Вълка води разследването, и душевното му състояние. Определяше го като „вманиачен“ и „отчаян“ и препоръчваше незабавно да бъде отстранен от случая.

Шумният процес изведнъж стана още по-шумен. Полицията бе обвинена, че използва Халид за изкупителна жертва на собствената си некадърност. Върху главния комисар на отдел „Тежка престъпност и специални операции“ и неговия заместник бе оказан натиск за оставка заради скандалните нарушения, случващи се под носа им. Жълтата преса бе залята със скандални истории за обвинения детектив – твърдения, че бил пияница и имал склонност към насилие, което довело до провала на брака му. В един момент самодоволната адвокатка на обвиняемия получи забележка от съдията, след като предложи Вълка и клиентът ѝ да си разменят местата. През цялото време Нагиб Халид наблюдаваше разигравания се пред него цирк с объркано изражение, без за миг да покаже задоволство от превръщането си от демон в жертва.

Последното заседание по делото се разви, както можеше да се очаква. Защитата и обвинението произнесоха заключителните си пледоарии. После съдията даде указания на съдебните заседатели – обзор на малкия брой веществени доказателства, които все още се смятаха за валидни, и съвети относно тънкостите на закона. Изведоха ги зад свидетелската катедра да решават присъдата в друга зала, обзаведена без вкус със същата дървена облицовка и зелени кожени кресла. Над четири часа и половина дванайсетте съдебни заседатели седяха около голямата дървена маса и обсъждаха решението си.

Саманта бе решила как ще гласува още преди седмици и сега се изненада, че колегите ѝ са толкова разделени. Беше убедена, че никога не би допуснала да се повлияе от външен натиск, макар че в този случай гласът ѝ нямаше да добави дърва върху кладата на общественото недоволство, на която бяха поставени магазинът, препитанието и щастieto ѝ. Едни и същи доводи се повтаряха безброй пъти. Някой решаваше да се позове на нещо от показанията на детектива и после почваше да се цупи, когато му кажеха за n-ти път, че те са отхвърлени като доказателство и не би трябвало да се вземат предвид.

Периодично Саманта предлагаше да гласуват и всеки път приставът занасяше на съдията бележка, че заседателите още не са достигнали до единодушна присъда. След всяко гласуване още някой се огъваше под натиска на нарастващото мнозинство, докато минути преди изтичането на петия час достигнаха мнозинство от десет срещу двама. Стенли намусено предаде решението на пристава и след десет минути той се върна, за да заведе съдебните заседатели обратно в залата.

Докато се връщаше на мястото си до подсъдимата скамейка, Саманта усещаше всички погледи върху себе си. В залата цареше тишина и тя без разумна причина изпитваше срам при всяко изтракване на високите си токчета. За щастие на фона на ужасното скърцане и тътрузене, които последваха, докато всичките дванайсет души седнат на местата си, шумът от нейните стъпки изглеждаше пренебрежим.

Виждаше, че нетърпеливите да чуят официалното обявяване на присъдата хора в залата се опитват да прочетат нещо по лицето ѝ, и това ѝ доставяше удоволствие. Всички тези „начетени“ хора се бяха

перчили с перуките и тогите си, бяха се отнасяли към нея и другите съдебни заседатели със снизходителна любезност, но сега зависеха от тяхното благоволение. Саманта едва се сдържа да не се усмихне – чувстваше се като дете, пазещо тайна.

– Нека обвиняемият да стане! – гръмогласно заповяда приставът.

Нагиб Халид плахо се изправи от подсъдимата скамейка.

– Нека председателят на съдебните заседатели да стане.

Седнал в края на реда на Саманта, Стенли се изправи.

– Достигнахте ли до присъда, с която всички единодушно са съгласни?

– Не. – Гласът на Стенли потрепери и отговорът почти не се чу.

Саманта завъртя изнервено очи. Той прочисти гърло с три хрипливи покашляния. После почти изкрещя:

– Не!

– Достигнахте ли до присъда, с която достатъчно голямо мнозинство са съгласни?

– Достигнахме. – Стенли усети, че е сбъркал репликата си, и се запъна. – Извинявайте... Да.

Приставът погледна съдията, който кимна в знак, че приема решението, взето с мнозинство.

– Вие, съдебните заседатели, признавате ли Нагиб Халид за виновен или за невинен по двайсет и седемте обвинения за убийство?

Саманта неволно затаи дъх, въпреки че знаеше отговора. Няколко стола изскърцаха едновременно, когато седналите на тях се поместиха напред, за да чуят по-добре...

– Невинен.

Саманта погледна Халид, нетърпелива да види реакцията му. Той трепереше от облекчение, закрил лицето си с ръце.

Изведнъж се разнесоха панически викове.

Вълка за секунди се бе озовал до подсъдимата скамейка и извлече Халид с главата напред над стъклените прегради, преди някой от охраната да реагира. Халид падна тежко на земята, нададе сподавен стон и жестокият бой започна. Под ритниците на Вълка пукаха ребра, кожата от кокалчетата на юмруците му се белеше от силата на ударите.

Някъде писна аларма.

Вълка получи удар в лицето и устата му се разкървави. Залитна назад, падна сред съдебните заседатели и събори жената, стояща най-близо. За няколкото секунди, докато се съвземе, пространството между него и пребития човек до подсъдимата скамейка се изпълни с полицаи.

Той се хвърли отново напред, но бе сграбчен от силни ръце, принудиха го да коленичи, после го повалиха на пода. Пое си въздух с миризма на пот и паркетин, и тогава забеляза една полицейска палка да пада с глухо издумкване на дъските до Халид.

Обвиняемият изглеждаше мъртъв, но Вълка трябваше да се увери.

С последни сили той се освободи и запълзя към безжизнения мъж, украсен с тъмнокафяви петна от кръвта, пропиваща се в плата на евтиния тъмносин костюм. Вълка посегна към тежкото оръжие, вкопчи се в студената метална ръкохватка. Вдигна палката над главата си и в този момент силен удар го повали по гръб. Замаян, успя само да гледа безучастно как охранителят отново замахва и смазва китката му с втори ожесточен удар.

Едва двайсет секунди бяха минали от произнасянето на оправдателната присъда, но когато чу изтракването на метал върху дъските, Вълка си даде сметка, че това е краят. Можеше само да се моли да е направил достатъчно.

Хората закрещяха и хукнаха към изходите, но потокът от нахълтвачи полицаи ги върна вътре; Саманта седеше на пода, замаяна, втрещена в нищото въпреки събитията, разиграващи се на броени метри от нея. Най-сетне една жена я хвана за ръката, вдигна я и я поведе навън. Крещеше ѝ нещо, но тя не чуваше думите. Едва долавяше писъка на алармата. Подхлъзна се в главния вестибюл и усети, че главата ѝ се удря в нечие коляно. Не я заболя, но се просна на черно-белия мраморен под и замаяно се втрени в пищно украсения купол на 30 метра над нея, в статуите, цветните прозорци, стенописите.

След като тълпата се разреди, спасителката ѝ отново я вдигна, заведе я до пустия главен вход и хукна обратно към съдебната зала. Гигантските дървени крила на вратата и черните порти отвън бяха

широко отворени. Облачното небе я канеше навън. Останала сама, Саманта излезе с несигурни стъпки на улицата.

Снимката нямаше как да стане по-съвършена даже ако беше позирала – красивата опръскана с кръв съдебна заседателка, цялата в бяло, застанала с шокирано изражение под каменните статуи на Твърдостта, Истината и зловещия Ангел на равносметката, увит от глава до пети в дебело наметало по подобие на смъртта, готвещ се да занесе безкрайния списък с човешките грехове на небето.

Саманта обърна гръб на озверялата глутница журналисти и ослепителните им прожектори. На блясъка на стотици светкавици забеляза думите, издълбани в камъка високо над главата ѝ, подпрян на четири масивни колони, сякаш едва крепящи метафоричната им тежест:

ЗАКРИЛЯЙ ДЕЦАТА НА БЕДНИТЕ. НАКАЖИ ЗЛОДЕЯ

Когато ги прочете, я завладя чувството, че някак не е успяла да изпълни дълга си. Можеше ли честно да каже, че е толкова твърдо убедена в невинността на Халид, колкото детективът беше сигурен във вината му? Когато погледът ѝ отново спря върху забуления ангел, Саманта осъзна, че вече и тя е в списъка.

Току-що я бяха осъдили.